

Čís. 7100.

Podán-li návrh nemanželského dítěte proti nemanželskému otci o zaopatření sice ještě za nezletilosti dítěte, nelze o něm rozhodovati v nesporném řízení, stalo-li se dítě za řízení zletilým. Lhostejno, že rekursní soud stanovil příslušnost nesporného řízení pro nedostatek podmínek §u 2 čís. 7 nesp. říz.

(Rozh. ze dne 25. května 1927, R II 178/27.)

Návrh nemanželského dítěte proti otci o složení zaopatření soud první stolice v nesporném řízení zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl. Nejvyšší soud zrušil k dovolacímu rekursu usnesení obou nižších soudů i s předchozím řízením a odmítl návrh, by byl nemanželský otec přidržen ku složení příspěvků na zaopatření.

D ů v o d y:

Usneseními obou nižších soudů bylo rozhodnuto o návrhu Františka M-a proti jeho nemanželskému otci Vilému O-ovi, by tento pro něho za účelem jeho zaopatření, pokud se týče dalšího výcviku v řemesle složil buď najednou 3.600 Kč anebo je zaplatil v měsíčních splátkách po 150 Kč. Jde tedy o nárok nemanželského syna proti nemanželskému otci po rozumu §u 166 obč. zák. O nárocích tohoto druhu přísluší arcif jednatí a rozhodovati soudu poručenskému (opatrovnickému) v řízení nesporném, leč jen potud, pokud osoby takovýto nárok uplatňující jsou pod zvláštní ochranou soudu (§ 21 obč. zák.), neboť jen v této zvláštní ochraně spočívá důvod pro tuto pravomoc nesporného soudu k rozhodování o těchto nárocích (srv. rozh. čís. 3676 a 4625 sb. n. s.). Krátce potom, když soud první stolice následkem rozhodnutí rekursního soudu ze dne 16. července 1926 o tomto návrhu řízení zahájil, dovršil František M. 21tý rok svého věku a stal se svéprávným (§ 21 obč. zák. a § 1 zákona ze dne 23. července 1919, čís. 447 sb. z. a n.). Tím okamžikem vystoupil žadatel ze zvláštní ochrany soudu, již dosud poručenský soud nad ním podle §u 187 a 251 obč. zák. a § 181 nesp. říz. vykonával a přestala zároveň tato pravomoc soudu poručenského; předpis § 29 j. n. ve zřetel nepřichází. K této skutečnosti měl soud poručenský podle § 42 j. n. přihlídnouti a se pro tento nedostatek zákonné pravomoci zdržeti dalšího řízení a rozhodování o tomto návrhu svéprávného již Františka M-a. Důsledkem toho jsou rozhodnutí obou nižších stolic i s řízením jim předcházejícím, pokud bylo předsevzato po nabytí svéprávnosti žadatele, zmatečna a bylo je k dovolací stížnosti zrušiti, aniž je tomu na závadu shora citované rozhodnutí rekursního soudu, neboť rozhodnutí to vydáno bylo ještě v době, kdy žadatel byl pod poručenskou mocí soudu a rozhodnutím tím byl vysloven pořad nesporného soudnictví jenom z nedostatku předpokladu §u 2 čís. 7 nesp. říz., tedy z jiného skutkového a právního základu (§ 42 třetí odstavec j. n.).